

Foliecitat a la Bikini per obrir nous camins

Crònica del concert de La Folie a la sala Bikini presentant el seu segon disc, 'Foliecitat'

© Sergi Paramès- @furalabfoto

Foto final de concert de La Folie a la sala Bikini del diumenge 26 de novembre de 2017 | Sergi Paramès

De les catorze que van fer sonar diumenge a la sala Bikini **La Folie**, a la segona, "Descalça", la *frontwoman* Paula Giberga cantava allò d'"Et tens a tu, lliure i bella. No has de tenir permís per relliscar. Et tens a tu, lliure i bella. Destriant la sort, fas nous camins". I sens dubte aquests nous camins que anunciaven al seu primer disc (*Traficants de somnis*, 2016) s'han fet realitat amb un segon lliurament que mereix moltíssima projecció arreu, tanta almenys com esforços i talents hi han dedicat: *Foliecitat* (Petits Miracles, 2017).

Des de les primeres cançons el quintet **La Folie** sap interactuar amb el seu públic, sigui fent palmes, sigui corejant tornades, fent crides que sempre tenen retorn de l'auditori o amb píndoles de solos de flauta travessera, baix o guitarra. Les cançons del nou àlbum sonaven molt treballades, des de l'esperançada "T'espero" fins a l'expansiva "Àvia" on una emocionada Giberga va fer cantar el públic. Si a l'inici eren més introspectius, amb temes com "Abraçades de vidre", el repertori d'aquest segon disc és més alegre i serà molt adequat per als festivals que vulguin obrir-se a propostes emergents solvents gràcies al seu directe consistent.

La Folie és ja meitat emoció (amb cançons com "Estrella") i meitat ball i veu poderosa (com la cançó "Record clandestí"), amb un equilibri que es coneix després de rodar molt en directe, d'assajar molt i d'escoltar consells com els que de ben segur han rebut (i van citar a la ronda d'agraïments) del productor Marc Martin, present a la sala. Paula Giberga va defensar el paper de la cultura

avui: 'La cultura pot nodrir' i va agrair molt que hi hagués tanta gent omplint la sala Bikini, que haguessin tret el cap per veure la llum que volen oferir els que es dediquen a la cultura.

Recta final per a, al costat del *hit* de l'anterior disc, "Traficant de somnis", sobretot donar força a les cançons d'un segon disc que mereixen escampar-se i créixer en mil escenaris: "Un dia més", "L'infinit a les mans" (sobre poema de Jordi Roig), el primer senzill "A foc lent" i el segon senzill, "Balla'm". I aquella "Olor d'esperança" ja ha aconseguit quallar en un material que hauria de projectar **La Folie** a un merescudíssim nou estadi professional gràcies a un directe compacte i amb una alegria infinita.